សៀវភៅយ៉ូអែល និង សាសនាចក្រសេវេនដេអោដវិនទីស លាវឌីសេ — លេខ ម្ភៃប្រាំបួន

Jeff Pippenger
2026-01-14

លេខម្ភៃប្រាំបួន

ការព្យាករណ៍អំពីព្រះមេស្ស៊ីទីប្រាំនៅក្នុងសៀវភៅម៉ាថាយ គឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃការខកចិត្ត និងសេចក្តីស្លាប់។ នៅថ្ងៃទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020 ការទាយទុកជាមុនមិនពិតអំពីការបំផ្លាញទីក្រុង Nashville បានសម្លាប់អេលីយ៉ា និងម៉ូសេ។

សញ្ញាសម្គាល់មេស្ស៊ីទីប្រាំ គឺជាការខកចិត្តនៅថ្ងៃទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020

> នោះបានសម្រេចតាមសេចក្តីដែលបានមានព្រះបន្ទូលតាមរយៈយេរេមា ហោរា ថា៖ «នៅរ៉ាម៉ា មានសំឡេងមួយត្រូវបានឮ គឺការយំសោក ការទួញយំ និងការកាន់ទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង រ៉ាខែលកំពុងយំសោកចំពោះកូនៗរបស់នាង ហើយនាងមិនព្រមទទួលការលួងលោមទេ ពីព្រោះពួកគេមិនមានទៀតឡើយ»។ ម៉ាថាយ ២៖១៧, ១៨

ការព្យាករណ៍

> ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «មានសំឡេងមួយត្រូវបានឮនៅរ៉ាម៉ា គឺជាការទួញយំ និងការយំសោកយ៉ាងជូរចត់។ រ៉ាហែលយំសោកចំពោះកូនៗរបស់នាង ហើយមិនព្រមទទួលការលួងលោមចំពោះកូនៗរបស់នាងឡើយ ពីព្រោះពួកគេលែងមានទៀតហើយ»។ យេរេមា 31:15

លោកម៉ូសេ និងលោកអេលីយ៉ាត្រូវបានសម្លាប់នៅតាមផ្លូវនានានៃស្ទៃដុំ និងអេស៊ើប។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍ចុងក្រោយនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បញ្ជាក់ថា អេលីយ៉ានឹងមកមុនដល់ថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យ និងគួរឲ្យខ្លាចរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ថ្ងៃដ៏គួរឲ្យខ្លាចនោះចាប់ផ្តើមនៅពេលមីកាអែលក្រោកឈរក្នុង ដានីយ៉ែល ១២ ហើយប្រកាសនៅក្នុងវិវរណៈ ២២ ថា «អ្នកដែលសុចរិត និងអ្នកដែលអយុត្តិធម៌» នឹងស្ថិតនៅក្នុងសភាពនោះអស់កល្បជានិច្ច។

> ហើយនៅគ្រានោះ មីកែល មេដ៏ឧត្តមដ៏អស្ចារ្យ ដែលឈរជំនួសកូនចៅនៃប្រជាជនរបស់អ្នក នឹងក្រោកឡើង;
> ហើយនឹងមានគ្រានៃសេចក្ដីវេទនា ដូចមិនដែលធ្លាប់មានមកតាំងពីមានជាតិមួយណារហូតដល់គ្រានោះឡើយ;
> ហើយនៅគ្រានោះ ប្រជាជនរបស់អ្នកនឹងត្រូវបានរំដោះ គឺគ្រប់គ្នាដែលត្រូវបានឃើញថាមានឈ្មោះសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅ។ ដានីយ៉ែល 12:1។

> អ្នកណាដែលអយុត្តិធម៌ ចូរឲ្យគាត់នៅតែអយុត្តិធម៌ទៀតចុះ;
> ហើយអ្នកណាដែលស្មោកគ្រោក ចូរឲ្យគាត់នៅតែស្មោកគ្រោកទៀតចុះ;
> ហើយអ្នកណាដែលសុចរិត ចូរឲ្យគាត់នៅតែសុចរិតទៀតចុះ;
> ហើយអ្នកណាដែលបរិសុទ្ធ ចូរឲ្យគាត់នៅតែបរិសុទ្ធទៀតចុះ។វិវរណៈ 22:11។

មុនពេលព្រះគុណសាកល្បងត្រូវបិទ អេលីយ៉ាត្រូវតែបង្ហាញខ្លួន ហើយគាត់ត្រូវបានសម្លាប់ ហើយរស់ឡើងវិញនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១១ មុនពេលព្រះគុណសាកល្បងត្រូវបិទបន្តិច។ គាត់ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយប្រកាសសាររបស់គាត់រហូតដល់ព្រះគុណសាកល្បងត្រូវបិទ នៅពេលនោះក៏មានការរស់ឡើងវិញមួយទៀត នៃមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សអាក្រក់។

> ហើយមនុស្សជាច្រើនក្នុងចំណោមអ្នកដែលដេកលង់ក្នុងធូលីដី នឹងភ្ញាក់ឡើង មានអ្នកខ្លះទៅកាន់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយអ្នកខ្លះទៅកាន់សេចក្តីអាម៉ាស់ និងការមើលងាយអស់កល្បជានិច្ច។ ដានីយ៉ែល 12:2។

ការរស់ឡើងវិញពិសេសនោះ ត្រូវបានបន្តតាមដោយការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលក្នុងនោះ មនុស្សសុចរិតដែលបានស្លាប់នឹងរស់ឡើងវិញ ហើយបន្ទាប់មកមានរយៈពេលមួយពាន់ឆ្នាំ ដែលពួកបរិសុទ្ធវិនិច្ឆ័យអ្នកបាត់បង់។ នៅចុងបញ្ចប់នៃមួយពាន់ឆ្នាំ មានការរស់ឡើងវិញមួយទៀត និងការយាងមកជាលើកទីបីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាត់នៃការរស់ឡើងវិញតាមទំនាយ រួមបញ្ចូលទាំងការរស់ឡើងវិញនៃសត្រូវសាហាវហាប៉ាស៊ីផងដែរ ប៉ុន្តែការរស់ឡើងវិញនីមួយៗ គឺជាប្រធានបទជាក់លាក់មួយនៃព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះ។ នៅថ្ងៃទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020 ចលនាឡាវឌីសនៃមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់ បានប្រព្រឹត្តអត្តឃាតដោយការបះបោរប្រឆាំងនឹងបញ្ជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលហាមឃាត់ការអនុវត្តពេលវេលាណាមួយលើសពីឆ្នាំ 1844។

បន្ទាប់មក មានសំឡេងមួយត្រូវបានឮនៅរ៉ាម៉ា ដែលមានន័យថា មោទនភាព និងការលើកតម្កើងខ្លួនឯង។ រ៉ាជែល ដែលមានន័យថា អ្នកដំណើរល្អ កំពុងកាន់ទុក្ខព្រោះម៉ូសេ និងអេលីយ៉ាមិនមាន ហើយសំខាន់ជាងនេះទៀត ពួកគេមិនអាចទទួលការលួងលោមបានឡើយ។ ពួកគេគ្មានការលួងលោមទេ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាព្រះអ្នកលួងលោម ដែលនឹងត្រូវបានចាត់មក នៅពេលសំឡេងនៅទីរហោស្ថានបានចាប់ផ្តើមនៅខែកក្កដា ឆ្នាំ 2023។

បំណែកការទាំងនេះកើតឡើងមុនពេលព្រះគុណសាកល្បងត្រូវបិទបញ្ចប់ ហើយតាមព្រះគម្ពីរវិវរណៈ មុនពេលព្រះគុណសាកល្បងត្រូវបិទបញ្ចប់ ការបើកត្រានៃសេចក្តីវិវរណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានបើកចំហ។ ការបើកចំហនោះហើយដែលប្រោសលោកម៉ូសេ និងលោកអេលីយ៉ា ឲ្យរស់ឡើងវិញ ដែលក៏ជារ៉ាជែលដែរ ជាអ្នកដំណើរល្អ ដែលបានយំសោក និងកាន់ទុក្ខចំពោះកូនៗរបស់នាង មិនអាចទទួលការលួងលោមបានឡើយ។ ការកាន់ទុក្ខរបស់នាងបានប្រែក្លាយទៅជាសេចក្តីអំណរ នៅពេលកូនៗទាំងនោះត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ។

> ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា៖
> «កុំបិទត្រាពាក្យទំនាយក្នុងសៀវភៅនេះឡើយ
> ដ្បិតពេលវេលាជិតមកដល់ហើយ»។ វិវរណៈ 22:10

ម៉ូសេ និង អេលីយ៉ា បានស្លាប់នៅតាមដងផ្លូវនៃសូដុំ និងអេហ្ស៊ីប ហើយដូចជាករណីរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ មនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ នឹងត្រូវបានហៅឲ្យចេញពីអេហ្ស៊ីប នៅពេលដែលការប្រមូលផ្តុំបានចាប់ផ្តើមឡើងនៅខែកក្កដា ឆ្នាំ 2023។

សញ្ញាសម្គាល់មេស្សីទីប្រាំមួយ គឺជាការហៅចេញពីអេហ្ស៊ីប នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២៣

> ហើយគង់នៅទីនោះរហូតដល់ស្តេចហេរ៉ូដសោយទិវង្គត ដើម្បីឲ្យបានសម្រេចតាម
> ព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលតាមរយៈហោរា ដោយថា
> «យើងបានហៅបុត្ររបស់យើងចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទ»។ ម៉ាថាយ 2:15

ទំនាយ

> ពេលអ៊ីស្រាអែលនៅជាកុមារ នោះខ្ញុំបានស្រឡាញ់គាត់
> ហើយបានហៅកូនរបស់ខ្ញុំចេញពីអេស៊ីព្ទ។ ហូសេ 11:1។

បានស្លាប់នៅតាមផ្លូវនៃអេហ្ស៊ីប សំឡេងមកពីស្ថានសួគ៌ចេញពីទីរហោស្ថាន ហៅដ្រលងឆ្អឹងស្លាប់របស់អេសេគាលឲ្យរស់ឡើងវិញ។ សំឡេងនោះបានចាប់ផ្តើមបន្លឺឡើងនៅខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២៣។

> ហើយក្រោយពីបីថ្ងៃកន្លះ ព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិតពីព្រះបានចូលមកក្នុងពួកគេ
> ហើយពួកគេបានឈរលើជើងរបស់ខ្លួន; ហើយសេចក្តីភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំងបានធ្លាក់មកលើអស់អ្នកដែលបានឃើញពួកគេ។
> ហើយពួកគេបានឮសំឡេងដ៏ខ្លាំងមួយពីស្ថានសួគ៌ និយាយទៅកាន់ពួកគេថា
> ចូរឡើងមកទីនេះ។ ហើយពួកគេបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ក្នុងពពកមួយ;
> ហើយសត្រូវរបស់ពួកគេបានឃើញពួកគេ។ វិវរណៈ 11:11, 12។

ព្រះទ្រង់ហៅព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ចេញពីអេហ្ស៊ីប ហើយទ្រង់ក៏បានហៅម៉ូសេចេញពីអេហ្ស៊ីបផងដែរ ពីព្រោះម៉ូសេជាអាល់ហ្វា ហើយព្រះយេស៊ូវជាអូមេហ្គា តំណាងឲ្យបទពិសោធន៍របស់មនុស្សមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់ ដែលច្រៀងបទចម្រៀងរបស់ម៉ូសេ និងរបស់កូនចៀម។ បទចម្រៀងនោះរួមបញ្ចូលទាំងការហៅចេញពីអេហ្ស៊ីបផងដែរ។ នៅក្នុងគម្ពីរអេសេគាល មានការតំណាងអំពីពីរជំហាន ដែលត្រូវបានបង្ហាញជាមុនដោយពីរជំហានក្នុងការបង្កើតអាដាម។ ជំហានទីមួយ គឺរូបកាយត្រូវបានបង្កើតឡើង ហើយបន្ទាប់មក ដង្ហើមនៃជីវិតត្រូវបានផ្លុំចូលទៅក្នុងរូបកាយ ហើយរូបកាយនោះក៏មានជីវិតឡើង។ នៅក្នុងវិវរណៈជំពូក១១ ជំហានទីមួយគឺការចូលមកនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះទៅក្នុងអ្នកដែលត្រូវបានសម្លាប់ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេក៏ឈរឡើងលើជើងរបស់ខ្លួន។ នៅពេលពួកគេឈរឡើង ពួកគេជាកងទ័ពរបស់ព្រះ។ អ្វីដែលនាំព្រះវិញ្ញាណមកនៅក្នុងជំពូក១១

ត្រូវបានតំណាងដោយទំនាយទីមួយរបស់អេសេគាល។ សំឡេងនៅទីរហោស្ថាន
គឺជាសារព្យាករណ៍ដែលអមដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

សៀវភៅម៉ាថាយមានដប់ពីរជំពូក
ដែលជាអូមហេតុគាចំពោះដប់ពីរជំពូកនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ដែលផ្តល់សាក្សីពីររូប
តំណាងឲ្យសេចក្តីសញ្ញាជាមួយនឹងមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់។ បុរស
និងស្ត្រីទាំងនោះ ត្រូវបានបោះត្រាសម្រាប់អស់កល្បជានិច្ច
ក្នុងទំនាក់ទំនងមួយនៃព្រះភាព ដែលបានរួមបញ្ចូលជាមួយមនុស្សភាពរបស់ពួកគេ។
ពួកគេក្លាយជាទីសម្គាល់សម្រាប់កម្មករនៅម៉ោងទីដប់មួយ។

> «កិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលលោកិយអំពីអំពើបាប
> អំពីសេចក្ដីសុចរិត និងអំពីការជំនុំជម្រះ។
> លោកិយអាចត្រូវបានព្រមានបានតែតាមរយៈការមើលឃើញអ្នកដែលជឿសេចក្ដីពិត
> ត្រូវបានបរិសុទ្ធដោយសេចក្ដីពិត ដោយប្រព្រឹត្តតាមគោលការណ៍ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់
> និងបរិសុទ្ធ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ក្នុងន័យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងលើកតម្កើង
> នូវបន្ទាត់នៃការបែងចែករវាងអ្នកដែលកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ
> និងអ្នកដែលជាន់ឈ្លីបញ្ញត្តិទាំងនោះនៅក្រោមជើងរបស់ខ្លួន។
> ការបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណ
> សម្គាល់ឲ្យឃើញភាពខុសគ្នារវាងអ្នកដែលមានត្រារបស់ព្រះ
> និងអ្នកដែលរក្សាទុកថ្ងៃសម្រាកក្លែងក្លាយមួយ។ នៅពេលការសាកល្បងមកដល់
> នោះនឹងត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា សញ្ញារបស់សត្វសាហាវគឺជាអ្វី។
> នោះគឺជាការកាន់ថ្ងៃអាទិត្យ។ អ្នកដែល បន្ទាប់ពីបានឮសេចក្ដីពិតហើយ
> នៅតែបន្តចាត់ទុកថ្ងៃនេះថាបរិសុទ្ធ
> នោះកំពុងផ្ទុកហត្ថលេខារបស់មនុស្សនៃអំពើបាប
> ដែលបានគិតថានឹងផ្លាស់ប្ដូរពេលវេលា និងក្រឹត្យវិន័យ»។ Bible Training School,
> December 1, 1903.

ទង់សញ្ញារបស់មួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់
នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានហៅឡើងទៅស្ថានសួគ៌ក្នុងជំពូកទីដប់មួយ
នៃព្រះគម្ពីរវិវរណៈ នោះពួកគេត្រូវបានហៅចេញពីអសើបជាមុនសិន
ដែលជាកន្លែងដែលពួកគេត្រូវបានសម្លាប់។
សំឡេងមួយពីទីរហោស្ថានហៅពួកគេចេញពីអសើប
ដើម្បីឲ្យពួកគេក្លាយជាទីសម្គាល់សម្រាប់កម្មករនៅម៉ោងទីដប់មួយ។
ការរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេនៅឆ្នាំ ២០២៤ ក៏ត្រូវបានតំណាងថាជាកំណើតមួយផងដែរ
ហើយជាការភ្ញាក់ឡើងមួយផងដែរ
អាស្រ័យលើរូបឧបមាណាមួយដែលកំពុងត្រូវបានសម្គាល់។ ក្នុងន័យនៃកំណើត
ពួកគេគឺជាអ្នកដែលបំពេញពាក្យប្រៀបប្រដូចអំពីព្រហ្មចារីដប់នាក់ ហើយក្នុងន័យនេះ
កំណើតរបស់ពួកគេគឺជាកំណើតពីព្រហ្មចារី ហើយពួកគេគឺជាទីសម្គាល់។

សញ្ញាសម្គាល់ព្រះមេស្ស៊ីទីប្រាំពីរ គឺឆ្នាំ 2024

> ឥឡូវនេះ ការទាំងអស់នេះបានកើតឡើង ដើម្បីឲ្យបានសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលតាមរយៈព្យាការីថា៖ «មើល៍ ព្រហ្មចារីម្នាក់នឹងមានគភ៌ ហើយនឹងប្រសូតបុត្រមួយ ហើយគេនឹងហៅព្រះនាមទ្រង់ថា អេម៉ាញូអែល» ដែលប្រែថា «ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយយើង»។ ម៉ាថាយ 1:22, 23។

ការព្យាករណ៍

ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់នឹងប្រទានទីសម្គាល់មួយដល់អ្នករាល់គ្នា; មើលចុះ ព្រហ្មចារីម្នាក់នឹងមានផ្ទៃពោះ ហើយសម្រាលបានបុត្រាមួយ ហើយនាងនឹងដាក់ព្រះនាមទ្រង់ថា អេម៉ាញូអែល។ អេសាយ 7:14។

មានទីសម្គាល់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ម៉ូសេ និងព្រះគ្រីស្ទ ដូចដែលក៏មាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីល្លើរ៉ាយត៍ដែរ។ នៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ អាដវេនទីសឹមឡៅឌីសនឹងស្វែងរកទីសម្គាល់មួយ ហើយទីសម្គាល់តែមួយរបស់ពួកគេ គឺទីសម្គាល់របស់យ៉ូណាស។
ក៏មានទីសម្គាល់មួយសម្រាប់អស់អ្នកដែលត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញនៅឆ្នាំ ២០២៤ ផងដែរ។ ទីសម្គាល់របស់ពួកគេគឺ “ប្រាំពីរដង” នៃលេវីវិន័យ ជំពូក ២៦។

ហើយនេះនឹងជាទីសម្គាល់មួយដល់អ្នក៖ ឆ្នាំនេះ អ្នករាល់គ្នានឹងបរិភោគរបស់ដែលដុះឡើងដោយខ្លួនឯង ហើយនៅឆ្នាំទីពីរ នឹងបរិភោគអ្វីដែលលូតឡើងពីរបស់នោះដែរ; រីឯនៅឆ្នាំទីបី ចូរសាបព្រោះ ហើយច្រូតកាត់ ហើយដាំចម្ការទំពាំងបាយជូរ ហើយបរិភោគផលរបស់វា។ ហើយសំណល់នៃពូជវង្សយូដាដែលបានរួចផុត នឹងចាក់ឫសចុះក្រោមម្តងទៀត ហើយបង្កើតផលឡើងទៅខាងលើ។ ដ្បិតពីក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងមានសំណល់មួយចេញទៅ ហើយពួកអ្នកដែលរួចផុតពីភ្នំស៊ីយ៉ូនផងដែរ៖ សេចក្តីខ្នះខ្នែងនៃព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពលបរិវារ នឹងសម្រេចការនេះ។ ២ ពង្សាវតារក្សត្រ ១៩៖២៩–៣១

ហើយបើអ្នករាល់គ្នានឹងនិយាយថា «នៅឆ្នាំទីប្រាំពីរ យើងនឹងបរិភោគអ្វី? មើល៍ យើងនឹងមិនសាបព្រួស ហើយក៏មិនប្រមូលផលកំណើនរបស់យើងដែរ» នោះអញនឹងបង្គាប់ព្រះពររបស់អញមកលើអ្នករាល់គ្នានៅឆ្នាំទីប្រាំមួយ ហើយវានឹងបង្កើតផលសម្រាប់បីឆ្នាំ។ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងសាបព្រួសនៅឆ្នាំទីប្រាំបី ហើយនៅតែបរិភោគពីផលចាស់ រហូតដល់ឆ្នាំទីប្រាំបួន; រហូតដល់ផលរបស់វាចូលមក អ្នករាល់គ្នានឹងបរិភោគពីឃ្លាំងចាស់។ លេវីវិន័យ 25:20–22។

អស់អ្នកដែលរួចផុតក៏ត្រូវបានតំណាងថាជាពួកដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញរបស់អ៊ីស្រាអែលផងដែរ ហើយពួកគេត្រូវបានបណ្តេញចេញដោយបងប្អូនរបស់ខ្លួន ដែលស្អប់ពួកគេ។ បងប្អូនរបស់ពួកគេបានបណ្តេញពួកគេចេញ ព្រោះបានស្អប់ពួកគេ ដោយសារពួកគេមិនអាចបដិសេធសេចក្តីពិតអំពីថ្ងៃសប្ប័ទ ដែលត្រូវបានតំណាងដោយ “ប្រាំពីរដង” របស់ម៉ូសេ។

ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ស្ថាបនាក្រុងយេរូសាឡឹមឡើងវិញ; ទ្រង់ប្រមូលអស់អ្នកដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញពីអ៊ីស្រាអែលឲ្យមករួមគ្នា។ ទំនុកតម្កើង 147:2។

ព្រះអម្ចាស់បានចាប់ផ្តើមប្រមូលផ្តុំសំណល់នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២៣ ហើយសំណល់នោះគឺជា «ពួកដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញ» របស់អ៊ីស្រាអែល។ នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ ២០២៣ ទ្រង់បានលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ជាលើកទីពីរ ដើម្បីប្រមូលផ្តុំពួកដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញរបស់ទ្រង់។

ទ្រង់បានលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ជាលើកទីពីរនៅឆ្នាំ 1849 ជាមុនពេលនៃពន្លឺអូមហ្គោរបស់ម៉ូសអំពី «ប្រាំពីរដង» នៅឆ្នាំ 1856។ ពន្លឺអាល់ហ្វាត្រូវបានតំណាងដោយការរកឃើញព្យាករណ៍លើកដំបូងរបស់មីល្លើរ—«ប្រាំពីរដង» របស់ម៉ូស។

> នៅថ្ងៃនោះ នឹងមានឫសមួយនៃអ៊ីសាយ
> ដែលនឹងឈរជាទង់សញ្ញាសម្រាប់ប្រជាជនទាំងឡាយ; សាសន៍ដទៃនឹងមកស្វែងរកទ្រង់ ហើយទីសម្រាករបស់ទ្រង់នឹងមានសិរីល្អ។ ហើយនៅថ្ងៃនោះ នឹងកើតមានថា ព្រះអម្ចាស់នឹងលើកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ម្ដងទៀតជាលើកទីពីរ ដើម្បីនាំអស់សំណល់នៃប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដែលនៅសេសសល់ ត្រឡប់មកវិញ ពីអាស្ស៊ីរី និងពីអេហ្ស៊ីប និងពីប៉ាថូស និងពីគូស និងពីអេឡាំ និងពីស៊ីណារ និងពីហាម៉ាត និងពីកោះទាំងឡាយនៃសមុទ្រ។
> ហើយទ្រង់នឹងលើកទង់សញ្ញាមួយសម្រាប់បណ្ដាប្រជាជាតិទាំងឡាយ
> ហើយនឹងប្រមូលពួកអ៊ីស្រាអែលដែលត្រូវបានបណ្ដេញចេញ
> និងនឹងប្រមូលពួកយូដាដែលត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយពីជ្រុងទាំងបួននៃផែនដី។ អេសាយ 11:10–12។

នៅពេលដែលអ្នកដែលត្រូវបានបដិសេធត្រូវបានលើកតម្កើងឡើងជាទីសម្គាល់ នោះពួកគេនឹងប្រមូលផ្ដុំកម្មករម៉ោងទីដប់មួយ ដែលអាច «ត្រូវបានព្រមានបានតែដោយការមើលឃើញប៉ុណ្ណោះ» អំពី «ភាពខុសគ្នារវាងអ្នកដែលមានត្រារបស់ព្រះ និងអ្នកដែលកាន់ថ្ងៃសម្រាកក្លែងក្លាយមួយ»។ ទីសម្គាល់សម្រាប់កម្មករម៉ោងទីដប់មួយ គឺអ្នកដែលត្រូវបានបដិសេធ ហើយទីសម្គាល់របស់អ្នកដែលត្រូវបានបដិសេធ គឺជាអាថ៌កំបាំងនៃការបរិភោគ «នៅឆ្នាំនេះ នូវអ្វីៗដែលដុះឡើងដោយខ្លួនឯង ហើយនៅឆ្នាំទីពីរ នូវអ្វីដែលដុះចេញពីដដែលនោះ; ហើយនៅឆ្នាំទីបី ចូរអ្នករាល់គ្នាសាបព្រោះ និងច្រូតកាត់ ហើយដាំចម្ការទំពាំងបាយជូរ ហើយបរិភោគផលរបស់វា»។

អាថ៌កំបាំងនៃខគម្ពីរនេះ គឺថា វាតំណាងឲ្យ «ប្រាំពីរដង» នៃលេវីវិន័យ ជំពូក ២៥ និង ២៦។ សប្ប័ទនៃដីដែលបានសម្រាក គឺជាផ្នែកមួយនៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលកំណត់ទាំងព្រះពរ ឬបណ្ដាសា នៃការគោរពតាម ឬការបដិសេធការសម្រាកឆ្នាំទីប្រាំពីរ សម្រាប់ដីសន្យា។ ទីសម្គាល់របស់មួយសែនសែសិបបួនពាន់ គឺជាផ្នែកមួយនៃសេចក្តីសន្យាបីប្រការនៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលត្រូវបានតំណាងដោយសប្ប័ទឆ្នាំទីប្រាំពីរនេះ។ សេចក្តីពិតជាមូលដ្ឋាននៃ «ប្រាំពីរដង» កំណត់អត្តសញ្ញាណធាតុមួយក្នុងចំណោមធាតុបីនៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលសន្យាអំពីចិត្តថ្មី និងគំនិតថ្មី ហើយក៏មានរូបកាយថ្មី ព្រមទាំងដីមួយសម្រាប់រស់នៅផងដែរ។

ថ្ងៃសប្ប័ទថ្ងៃទីប្រាំពីរ គឺជាសញ្ញារវាងព្រះជាម្ចាស់ និងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែថ្ងៃសប្ប័ទថ្ងៃទីប្រាំពីរនោះក៏តំណាងឲ្យការទទួលខុសត្រូវតាមសេចក្តីសញ្ញា ដែលបានប្រទានដល់អ៊ីស្រាអែលបុរាណផងដែរ។ ពួកគេត្រូវធ្វើជាអ្នកការពារ និងជាអ្នកថែរក្សាទុកនូវបញ្ញត្តិទាំងដប់។ ប្អូនស៊ីស្ទើរ វ៉ៃត៍ បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា អ៊ីស្រាអែលសម័យទំនើប ក្នុងឆ្នាំ 1844 ដោយស្របតាមអ៊ីស្រាអែលបុរាណ ត្រូវបានតែងតាំងឲ្យជាអ្នកថែរក្សាទុក មិនមែនត្រឹមតែបញ្ញត្តិទាំងដប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ។

> «ព្រះជាម្ចាស់បានហៅព្រះវិហាររបស់ទ្រង់នៅសម័យនេះ ដូចជាទ្រង់បានហៅអ៊ីស្រាអែលបុរាណដែរ ឲ្យឈរជាពន្លឺមួយនៅលើផែនដី។ ដោយកាំបិតបំបែកដ៏មានអំណាចនៃសេចក្តីពិត គឺសាររបស់ទេវតាទីមួយ ទីពីរ និងទីបី ទ្រង់បានញែកពួកគេចេញពីពួកវិហារ និងពីលោកិយ ដើម្បីនាំពួកគេចូលមកក្នុងភាពជិតស្និទ្ធដ៏បរិសុទ្ធជាមួយនឹងទ្រង់ផ្ទាល់។ ទ្រង់បានតាំងពួកគេឲ្យជាអ្នកថែរក្សាក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ហើយបានប្រគល់សេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះបន្ទូលទំនាយសម្រាប់សម័យនេះដល់ពួកគេ។ ដូចជាព្រះបន្ទូលបរិសុទ្ធដែលបានប្រគល់ដល់អ៊ីស្រាអែលបុរាណដែរ ទាំងនេះជាទំនុកចិត្តដ៏បរិសុទ្ធមួយដែលត្រូវតែប្រកាសផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់លោកិយ។ ទេវតាទាំងបីនៃវិវរណៈ 14 តំណាងឲ្យប្រជាជនដែលទទួលយកពន្លឺនៃសាររបស់ព្រះ ហើយចេញទៅជាភ្នាក់ងាររបស់ទ្រង់ ដើម្បីបន្លឺសារព្រមាននោះទូទាំងប្រវែង និងទទឹងនៃផែនដី»។ Testimonies, volume 5, 455.

បទបញ្ញត្តិដប់ប្រការត្រូវបានតំណាងដោយសញ្ញានៃសប្ប័ទថ្ងៃទីប្រាំពីរ ហើយក្រឹត្យវិន័យនៃពាក្យទំនាយត្រូវបានតំណាងដោយសប្ប័ទឆ្នាំទីប្រាំពីរ។ អាដវិនទីស្តថ្ងៃទីប្រាំពីរ សម័យឡាវឌីសេ នឹងត្រូវអាម៉ាស់យ៉ាងខ្លាំង នៅពេលពួកគេបោះបង់ចោលនាវា ហើយចាប់ផ្តើមថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យ ប៉ុន្តែបទបញ្ញត្តិនៃសប្ប័ទដែលពួកគេហោនបដិសេធជាមុនគេនោះ គឺជា «ប្រាំពីរដង» របស់ម៉ូសេ។

ដើម្បីឈ្នះទឹកដីសន្យា ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះត្រូវតែយល់ និងកាន់ខ្ជាប់ មិនត្រឹមតែសាប៊ប់ថ្ងៃទីប្រាំពីរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទាំងសាប៊ប់ប្រាំពីរឆ្នាំផងដែរ។ អាដវេនទីស្ទឡាវឌីសេមិនអាចបដិសេធសេចក្តីពិតព្រះគម្ពីរនេះបានឡើយ ទោះបីពួកគេគ្រប់បាំងវាដោយការកុហកក៏ដោយ។ នេះជាឫសគល់នៃសេចក្តីស្អប់របស់ពួកគេ ដែលនាំឲ្យពួកគេបណ្តេញចេញអ្នកទាំងឡាយដែលនឹងក្លាយជាទង់សញ្ញា។

> «ភាគច្រើននៃគ្រួសារខាងឪពុករបស់ខ្ញុំជាអ្នកជឿពេញលេញលើការយាងមកវិញ ហើយដោយសារការធ្វើបន្ទាល់អំពីគោលលទ្ធិដ៏រុងរឿងនេះ យើងប្រាំពីរនាក់ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសាសនាចក្រមេតូឌីស្ត នៅពេលមួយ។ នៅពេលនោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ហោរាមានតម្លៃយ៉ាងខ្លាំងចំពោះយើងថា៖ "បងប្អូនរបស់អ្នកដែលស្អប់អ្នក ដែលបានបណ្តេញអ្នកចេញដោយព្រោះនាមរបស់យើង បាននិយាយថា ចូរឲ្យព្រះយេហូវ៉ាទទួលសិរីល្អចុះ៖ ប៉ុន្តែ ទ្រង់នឹងលេចមកសម្រាប់សេចក្តីអំណររបស់អ្នក ហើយពួកគេនឹងត្រូវអាម៉ាស់។" អេសាយ 66:5។»

> «ចាប់ពីពេលនេះ រហូតដល់ខែធ្នូ ឆ្នាំ 1844 សេចក្តីអំណរ ការសាកល្បង និងការខកចិត្តរបស់ខ្ញុំ គឺដូចគ្នានឹងរបស់មិត្តជាទីស្រឡាញ់ខាងអាដវេនរបស់ខ្ញុំដែលនៅជុំវិញខ្ញុំ។ នៅពេលនោះ ខ្ញុំបានទៅសួរសុខទុក្ខបងប្អូនស្ត្រីម្នាក់របស់យើងក្នុងសេចក្តីជំនឿអាដវេន ហើយនៅពេលព្រឹក យើងបានលុតជង្គង់នៅជុំវិញអាសនៈគ្រួសារ។ នោះមិនមែនជាឱកាសដែលរំភើបចិត្តអ្វីឡើយ ហើយមានតែប្រាំនាក់ប៉ុណ្ណោះដែលមានវត្តមាន សុទ្ធតែជាស្ត្រី។

> ខណៈដែលខ្ញុំកំពុងអធិស្ឋាន ព្រះចេស្តានៃព្រះបានមកសណ្ឋិតលើខ្ញុំ ដូចដែលខ្ញុំមិនដែលបានមានអារម្មណ៍បែបនេះពីមុនមកឡើយ។ ខ្ញុំត្រូវបានគ្របដណ្ដប់ដោយនិមិត្តអំពីសិរីល្អរបស់ព្រះ ហើយហាក់ដូចជាកំពុងឡើងខ្ពស់ៗចេញពីផែនដី ហើយត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញអ្វីខ្លះអំពីដំណើររបស់ប្រជាជនអាដវេនទៅកាន់ទីក្រុងបរិសុទ្ធ ដូចដែលបានរៀបរាប់នៅខាងក្រោម»។ Early Writings, 13.

និមិត្តដំបូងរបស់ អេលិន វ៉ាយត៍ ត្រូវបានប្រទានឲ្យ ខណៈដែលស្ត្រីប្រាំនាក់ (តំណាងឲ្យព្រហ្មចារីប្រាជ្ញាប្រាំនាក់) បានប្រមូលផ្តុំគ្នា បន្ទាប់ពីត្រូវបានបងប្អូនរបស់ខ្លួនដែលស្អប់ពួកគេ បណ្តេញចេញ។ ពួកគេស្អប់ពួកគេ ដោយព្រោះគោលលទ្ធិនៃការយាងមកលើកទីពីរ ដូច្នេះហើយបានជានិមិត្តត្រូបដល់ពួកអ្នកដែលត្រូវបណ្តេញចេញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។

> «ខ្ញុំបានឃើញថា ពួកសាសនាចក្រតែឈ្មោះ និងពួកអាដវេនទីស្តតែឈ្មោះ ដូចយូដាស នឹងក្បត់យើងប្រគល់ឲ្យពួកកាតូលិក ដើម្បីទទួលបានឥទ្ធិពលរបស់ពួកគេសម្រាប់មកប្រឆាំងនឹងសេចក្ដីពិត។ ពេលនោះ ពួកបរិសុទ្ធនឹងជាប្រជាជនមួយក្រុមដែលមិនសូវមានអ្នកស្គាល់ ជាអ្នកដែលពួកកាតូលិកស្គាល់តិចតួចប៉ុណ្ណោះ; ប៉ុន្តែពួកសាសនាចក្រ និងពួកអាដវេនទីស្តតែឈ្មោះ ដែលដឹងអំពីជំនឿ និងទំនៀមទម្លាប់របស់យើង (ព្រោះពួកគេស្អប់យើងដោយសារថ្ងៃសប្ប័ទ ដ្បិតពួកគេមិនអាចបដិសេធវាបាន) នឹងក្បត់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយរាយការណ៍អំពីពួកគេទៅពួកកាតូលិកថា ជាអ្នកដែលមិនអើពើនឹងស្ថាប័នទាំងឡាយរបស់ប្រជាជន; នោះគឺថា ពួកគេកាន់តាមថ្ងៃសប្ប័ទ ហើយមិនអើពើនឹងថ្ងៃអាទិត្យ។»

> «បន្ទាប់មក ពួកកាតូលិកនឹងជំរុញឲ្យពួកប្រូតេស្តង់បន្តទៅមុខ ហើយចេញក្រឹត្យមួយថា អស់អ្នកណាដែលមិនគោរពថ្ងៃដំបូងនៃសប្តាហ៍ ជំនួសថ្ងៃទីប្រាំពីរ នឹងត្រូវសម្លាប់។ ហើយពួកកាតូលិក ដែលមានចំនួនច្រើន នឹងឈរខាងពួកប្រូតេស្តង់។ ពួកកាតូលិកនឹងប្រគល់អំណាចរបស់ខ្លួនដល់រូបសត្វសាហាវ។ ហើយពួកប្រូតេស្តង់នឹងធ្វើដូចម្តាយរបស់ពួកគេបានធ្វើមុនពួកគេ ដើម្បីបំផ្លាញពួកបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែមុនពេលក្រឹត្យរបស់ពួកគេនាំឬបង្កើតផល ពួកបរិសុទ្ធនឹងត្រូវបានរំដោះដោយព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះជាម្ចាស់»។ Spalding and Magan, 1, 2.

“អាឌ្វេនទីស្តនាមប៉ុណ្ណោះ” (មានន័យថា មានតែឈ្មោះប៉ុណ្ណោះ) “ដូចយូដាស នឹងក្បត់យើងទៅឱ្យពួកកាតូលិក”។ ពួកគេបានធ្វើដូច្នោះ ពីព្រោះ “ពួកគេស្អប់” ពួកអ្នកដែលត្រូវបានបដិសេធ “ដោយព្រោះតែថ្ងៃសប្ប័ទ”។ ពួកអាឌ្វេនទីស្តនាមប៉ុណ្ណោះ ប្រកាសថា ខ្លួនគោរពថ្ងៃសប្ប័ទថ្ងៃទីប្រាំពីរ ដូច្នេះនេះមិនអាចជាថ្ងៃសប្ប័ទដែលត្រូវបានយោងដល់នោះឡើយ។ ពួកគេស្អប់ពួកអ្នកដែលត្រូវបានបដិសេធ ដ្បិតពួកគេដើងថា ពួកគេមិនអាចបដិសេធសេចក្តីពិតគ្រឹះនៃ “ប្រាំពីរដង” របស់ម៉ូសេ បានទេ ដែលជាការយល់ដឹងអាល់ហ្វារបស់អេលីយ៉ា ក្នុងបុគ្គលរបស់ William Miller។

> «ព្រះជាម្ចាស់មិនបានប្រទានសារថ្មីមួយដល់យើងទេ។ យើងត្រូវប្រកាសសារនោះ ដែលនៅក្នុងឆ្នាំ 1843 និង 1844 បាននាំយើងចេញពីក្រុមជំនុំផ្សេងៗទាំងនោះ»។

Review and Herald, January 19, 1905.

«សារទាំងអស់ដែលបានប្រទានចាប់ពីឆ្នាំ 1840–1844 ត្រូវតែធ្វើឲ្យមានអំណាចឥឡូវនេះ ព្រោះមានមនុស្សជាច្រើនដែលបានបាត់បង់ទិសដៅរបស់ខ្លួន។ សារទាំងនេះត្រូវតែទៅដល់ក្រុមជំនុំទាំងអស់»។ Manuscript Releases, volume 21, 437.

«សេចក្ដីពិតដែលយើងបានទទួលនៅឆ្នាំ 1841, ’42, ’43, និង ’44 ឥឡូវនេះត្រូវតែត្រូវបានសិក្សា និងប្រកាសផ្សាយ»។ Manuscript Releases, volume 15, 371.

“ការព្រមានបានមកដល់ហើយ៖ មិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យអ្វីណាមួយចូលមក ដែលនឹងរំខានដល់មូលដ្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿ ដែលយើងបានសាងសង់លើវាតាំងពីពេលសារនោះបានមកដល់ក្នុងឆ្នាំ 1842, 1843, និង 1844។ ខ្ញុំបានស្ថិតនៅក្នុងសារនេះ ហើយតាំងពីពេលនោះមក ខ្ញុំបានឈរនៅចំពោះមុខពិភពលោក ដោយស្មោះត្រង់ចំពោះពន្លឺដែលព្រះបានប្រទានឲ្យយើង។ យើងមិនមានបំណងដកជើងរបស់យើងចេញពីវេទិកា ដែលជើងទាំងនោះត្រូវបានដាក់លើវា ខណៈដែលរាល់ថ្ងៃយើងបានស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ដោយការអធិស្ឋានយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ដើម្បីស្វែងរកពន្លឺ។ តើអ្នកគិតថា ខ្ញុំអាចបោះបង់ពន្លឺដែលព្រះបានប្រទានឲ្យខ្ញុំបានឬ? វាត្រូវតែដូចជាថ្មដានៃអស់កល្បជានិច្ច។ វាបានដឹកនាំខ្ញុំតាំងពីពេលដែលវាត្រូវបានប្រទានមក។” Review and Herald, April 14, 1903.

យូដាសមិនមែនជានិមិត្តរូបនៃក្រុមសានហេដ្រីន ដែលបង្កើតឡើងពីសាឌូស៊ី និងផារិស៊ីទេ; យូដាសជាម្នាក់ក្នុងចំណោមសិស្សទាំងដប់ពីរ។ គាត់ជាម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនក្រមុំនៃសេចក្ដីសញ្ញា ដែលព្រះគ្រីស្ទហៀបនឹងរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយនៅបុណ្យថ្ងៃទីហាសិប។ ការក្បត់ប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលត្រូវបានបោះបង់ចោលនោះ មកពីយូដាស គឺពួកក្រុមជំនុំអាដវេនទីសថ្ងៃទីប្រាំពីរ ឡាវឌីសេ។ ពួកគេត្រូវបានតំណាងដោយនិមិត្តរូបជាច្រើន ដូចជាពួកលេវី ដែលត្រូវបានបដិសេធដោយទូតនៃសេចក្ដីសញ្ញានៅក្នុងម៉ាឡាគី ជំពូក ៣។ ពួកលេវីត្រូវបានញែកចេញនៅក្នុងការសម្អាតនោះ ហើយចំនួនរបស់ពួកគេគឺ ២៥ មិនថាស្មោះត្រង់ ឬមិនស្មោះត្រង់ក៏ដោយ។ ពួកលេវីត្រូវបានសម្អាតជាមុន មុននឹងត្រូវបានលើកឡើងជាតង្វាយ ដូចនៅក្នុងឆ្នាំកាលមុនៗ។

ហើយទ្រង់នឹងអង្គុយដូចជាអ្នកចម្រាញ់ និងអ្នកបរិសុទ្ធប្រាក់; ហើយទ្រង់នឹងបន្សុទ្ធពួកកូនចៅលេវី ហើយសម្អាតពួកគេដូចជាមាស និងប្រាក់ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចថ្វាយតង្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយសេចក្ដីសុចរិត។ នោះតង្វាយរបស់យូដា និងក្រុងយេរូសាឡឹមនឹងជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជានៅក្នុងថ្ងៃកាលពីដើម និងដូចជានៅក្នុងឆ្នាំសម័យមុនៗ។ ម៉ាឡាគី ៣៖៣, ៤

ពួកលេវីគឺជាតង្វាយ ដ្បិតពួកគេឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងពេញលេញ ព្រះអង្គដែលជាតង្វាយដ៏ធំ។

កាលណាពួកលេវីទាំងម្ភៃប្រាំនាក់នោះត្រូវបានលើកឡើងជាតង្វាយ
ពួកលេវីក្លែងក្លាយទាំងម្ភៃប្រាំនាក់កំពុងក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះអាទិត្យនៅក្នុង
អេសេគាល ៨។

យូដាសមិនត្រឹមតែតំណាងឲ្យជនលេវីអាក្រក់ម្នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ក៏ជាបូជាចារ្យ
អាក្រក់ម្នាក់ដែលត្រូវបានរៀបចំអស់រយៈពេលសាមសិបឆ្នាំផងដែរ
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយប្រាក់សាមសិបដុំរបស់យូដាស។

> បន្ទាប់មក យូដាស អ្នកដែលបានក្បត់ទ្រង់ កាលបានឃើញថា
> ទ្រង់ត្រូវបានកាត់ទោសហើយ នោះក៏មានចិត្តសោកស្តាយ
> ហើយយកប្រាក់សាមសិបដុំមកប្រគល់វិញដល់ពួកសង្ឃជាន់ខ្ពស់ និងពួកចាស់ទុំ
> ដោយនិយាយថា «ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តបាបហើយ
> ពីព្រោះខ្ញុំបានក្បត់ឈាមនៃមនុស្សឥតទោស»។ តែពួកគេឆ្លើយថា
> «ការនោះពាក់ព័ន្ធអ្វីនឹងយើង? ចូរមើលការនោះដោយខ្លួនឯងចុះ»។
> ហើយគាត់ក៏បោះប្រាក់នោះចុះក្នុងព្រះវិហារ រួចចេញទៅ
> ហើយទៅចងកសម្លាប់ខ្លួន។ ម៉ាថាយ 27:3–5។

ប្រាក់បីសិបកាក់ដែលយូដាសបានបោះចោល នោះតំណាងឲ្យព្រះរាជទូតនៃសេចក្ដីសញ្ញា
ដែលបោះចោល (ជម្រះចេញ) កាកសំណល់ (ប្រាក់ក្លែងក្លាយ) ក្នុងម៉ាឡាគី ជំពូក៣។
បព្វជិតភាពដ៏អាក្រក់នោះ ត្រូវបានតំណាងដោយការបះបោររបស់កូរ៉ា ដាថាន និងអាប៊ីរ៉ាម
ព្រមទាំងពួកបះបោរឆ្នាំ1888។ បព្វជិតភាពដ៏អាក្រក់នោះ ត្រូវបានលេបបាត់
នៅពេលសហរដ្ឋអាមេរិក គឺសត្វពីផែនដី បើកមាត់របស់ខ្លួន។ បន្ទាប់មក
ភ្លើងបំផ្លាញអ្នកដើរតាមរបស់ពួកគេ
ក្នុងអំឡុងពេលនៃការចាក់បង្ហូរពេញលេញនៃភ្លៀងចុងក្រោយ
ដែលចាប់ផ្ដើមនៅច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។

ការប្រសូត្រពីស្រីព្រហ្មចារីជាទីសម្គាល់មួយនៅក្នុងសម័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
តំណាងឲ្យទីសម្គាល់របស់ព្រហ្មចារីមានប្រាជ្ញានៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ។
នៅក្នុងរយៈពេលនោះ សានហេឌ្រីន គឺពួកជំនុំអាឌ្វេនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរប្រភេទឡៅឌីសេ
នឹងស្វែងរកទីសម្គាល់មួយ ប៉ុន្តែនឹងមិនអាចមើលឃើញទីសម្គាល់តែមួយគត់ដែលបានប្
រទានដល់ឡៅឌីសេបានឡើយ។ ទីសម្គាល់សម្រាប់មហាជនដ៏ធំ គឺកម្មករម៉ោងទីដប់មួយ
គឺការឃើញប្រុស និងស្ត្រីរក្សាថ្ងៃសប្ប័ទថ្ងៃទីប្រាំពីរ
ក្នុងអំឡុងពេលនៃការសាកល្បងដោយច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។
ទីសម្គាល់របស់សំណល់នៅក្នុងវិវាទរបស់ពួកគេជាមួយនឹងប្រជាជននៃសេចក្ដីសញ្ញាមុន
គឺសប្ប័ទឆ្នាំទីប្រាំពីរ ដែលតំណាងឲ្យមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃអាឌ្វេនទីសម៏ ដូចដែលត្រូវបានកំណ
ត់អត្តសញ្ញាណថាជាសសរកណ្ដាលនៃតារាងបរិសុទ្ធទាំងពីររបស់ហាបាគុក។
ទីសម្គាល់ដែលបានប្រទានដល់អាឌ្វេនទីសម៏ប្រភេទឡៅឌីសេ គឺទីសម្គាល់របស់យ៉ូណាស
ដែលត្រូវបានលើកឡើងក្នុងបទសន្ទនារវាងព្រះគ្រីស្ទ និងពេត្រុស។

> កាលព្រះយេស៊ូវយាងមកដល់ស្រុកកេសារីយ៉ា ភីលីព ទ្រង់បានសួរសិស្សរបស់ទ្រង់ថា៖
> «មនុស្សទាំងឡាយនិយាយថា ខ្ញុំជាកូនមនុស្សនេះ ជានរណា?» ពួកគេទូលថា៖
> «ខ្លះថាទ្រង់ជាយ៉ូហានបាទីស្ទ; ខ្លះថា អេលីយ៉ា; ហើយខ្លះទៀតថា យេរេមា
> ឬម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកហោរា»។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖
> «តែអ្នករាល់គ្នាវិញ និយាយថា ខ្ញុំជានរណា?»

ស៊ីម៉ូន ពេត្រុស ទូលឆ្លើយថា៖ «ទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ
ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់»។
ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយទៅគាត់ថា៖ «ស៊ីម៉ូន ហារយ៉ូណា អើយ
អ្នកមានពរហើយ
ដ្បិតមិនមែនសាច់និងឈាមទេដែលបានបើកសម្ដែងសេចក្ដីនេះដល់អ្នក
ប៉ុន្តែជាព្រះបិតារបស់ខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌វិញ។ ហើយខ្ញុំក៏ប្រាប់អ្នកដែរថា
អ្នកជាពេត្រុស ហើយនៅលើថ្មដានេះ ខ្ញុំនឹងសង់ក្រុមជំនុំរបស់ខ្ញុំ
ហើយទ្វារនៃស្ថានឃុំឃាំងមនុស្សស្លាប់នឹងមិនអាចឈ្នះវាបានឡើយ។
ខ្ញុំនឹងប្រគល់កូនសោនៃនគរស្ថានសួគ៌ដល់អ្នក
ហើយអ្វីៗទាំងអស់ដែលអ្នកនឹងចងនៅលើផែនដី
នោះនឹងត្រូវបានចងនៅស្ថានសួគ៌
ហើយអ្វីៗទាំងអស់ដែលអ្នកនឹងស្រាយនៅលើផែនដី
នោះនឹងត្រូវបានស្រាយនៅស្ថានសួគ៌»។

រួចទ្រង់បានបង្គាប់សិស្សរបស់ទ្រង់យ៉ាងតឹងរឹងថា កុំឲ្យប្រាប់អ្នកណាម្នាក់ថា
ទ្រង់គឺជាព្រះយេស៊ូវ ព្រះគ្រីស្ទ។ ម៉ាថាយ 16:13–20។

ទីសម្គាល់សម្រាប់សានហេដ្រិន ហើយដូច្នេះ សម្រាប់អាដវេនទីស គឺជាទីសម្គាល់របស់យ៉ូណាស។ ស៊ីម៉ូន ហារ្យូណា ត្រូវបានណែនាំចូលក្នុងវគ្គនេះជានិមិត្តរូបនៃមនុស្សនៃសេចក្តីសញ្ញា ពីព្រោះឈ្មោះរបស់គាត់កំពុងតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ ឈ្មោះរបស់អាប្រាមត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅពេលមានសេចក្តីសញ្ញា។ ឈ្មោះរបស់សោលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជា ប៉ុល។ ឈ្មោះរបស់យ៉ាកុបត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជា អ៊ីស្រាអែល។ សាក្សីទាំងពីរនោះបញ្ជាក់ថា នៅពេលឈ្មោះរបស់តួអង្គព្រះគម្ពីរម្នាក់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ គាត់តំណាងឲ្យមនុស្សនៃសេចក្តីសញ្ញា ហើយដូច្នេះ ជាគំរូនៃប្រជារាស្ត្រចុងក្រោយនៃសេចក្តីសញ្ញា ដែលជាមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់។ សាក្សីទាំងពីរនោះក៏បញ្ជាក់ផងដែរថា ឈ្មោះរបស់មនុស្សនៃសេចក្តីសញ្ញាតំណាងឲ្យនិមិត្តរូបបែបព្យាករណ៍ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងបុគ្គលដែលឈ្មោះរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ សោលមានន័យថា «អ្នកដែលត្រូវបានជ្រើសរើស» ពីព្រោះគាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសឲ្យនាំដំណឹងល្អទៅកាន់សាសន៍ដទៃ។ ឈ្មោះរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជា ប៉ុល ដែលមានន័យថា តូច ពីព្រោះក្នុងភ្នែករបស់ខ្លួន គាត់ជាអ្នកតូចបំផុតក្នុងចំណោមសាវកទាំងឡាយ ដ្បិតគាត់បានបៀតបៀនក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ។ យ៉ាកុប ដែលជាអ្នកដណ្តើមជំនួស ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងក្នុងឈ្មោះ និងក្នុងបទពិសោធន៍ ទៅជាអ្នកឈ្នះ ដូចដែល អ៊ីស្រាអែល មានន័យ។ ឈ្មោះរបស់ពេត្រុសគឺ ស៊ីម៉ូន មានន័យថា មនុស្សម្នាក់ដែលស្តាប់; ហើយ ហារ្យូណា មានន័យថា កូនប្រុសរបស់យ៉ូណាស។

ពេត្រុសកំពុងតំណាងឲ្យជំនាន់ចុងក្រោយរបស់យ៉ូណាស ពីព្រោះគាត់ជាកូនរបស់យ៉ូណាស។ យ៉ូណាសមានន័យថា «ព្រាប» ហើយស៊ីម៉ូនគឺជាអ្នកដែលបានឮសាររបស់ព្រាប ហើយស៊ីម៉ូន ហារយ៉ូណាស បានឮសារអំពីការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ព្រះយេស៊ូវ នៅពេលដែលទ្រង់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយបានក្លាយជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងចុះមកក្នុងរូបរាងជាព្រាប។ សាររបស់យ៉ូណាស គឺជាសាររបស់ព្រាប ដែលតំណាងឲ្យការចាក់ប្រេងតាំងព្រះយេស៊ូវដោយព្រះចេស្តា

នៅពេលទ្រង់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក។ សាររបស់យ៉ូណាស ត្រូវបានតំណាងដោយយ៉ូណាសនៅក្នុងពោះត្រីបាឡែនអស់បីថ្ងៃ។ បីថ្ងៃនោះ គឺជាបីថ្ងៃពីបុណ្យរំលងដល់បុណ្យផលដំបូង ដែលត្រូវបានបង្ហាញជាគំរូដោយបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងដោយរយៈពេលរបស់យ៉ូណាសនៅក្នុងពោះត្រីបាឡែន។

ទីសម្គាល់របស់យ៉ូណាស
គឺជាទីសម្គាល់នៃការចាក់ប្រេងតាំងរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅពេលទ្រង់ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ដែលជារូបសម្រាលនៃការយាងចុះមករបស់ទេវតានៃវិវរណៈជំពូកដប់ប្រាំបី នៅថ្ងៃទី 9/11។ 9/11 បានចាប់ផ្តើមដំណើរការសាកល្បងបីដំហាន ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយបីថ្ងៃរបស់យ៉ូណាស។ បីដំហាននោះក៏ត្រូវបានបង្ហាញផងដែរ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមីឡឺរាយត៍។ ថ្ងៃទី 11 ខែសីហា ឆ្នាំ 1840 បានសម្គាល់ការសាកល្បងរបស់ទេវតាទីមួយ, ថ្ងៃទី 19 ខែមេសា ឆ្នាំ 1844 ការសាកល្បងរបស់ទេវតាទីពីរ ហើយថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 គឺជាការសាកល្បងទីបី។ បីដំហាននោះតំណាងឲ្យ 9/11, ថ្ងៃទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020 និងច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។

នៅក្រីត្យវិនិយោគថ្ងៃអាទិត្យ យ៉ូណាសត្រូវបានបពោះចេញពីមាត់ត្រី នៅកន្លែងដដែលដែលព្រះគ្រីស្ទកំពុងខ្ជាក់ឡៅឌីកអោចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ទ្រង់ ដែលក៏ជាកន្លែងដដែលដែលលាព្រះបាឡាមបើកមាត់ហើយនិយាយ ដែលក៏ជាកន្លែងដដែលដែលសាការី ជាបិតារបស់យ៉ូហានបាទីស្ទ និយាយផងដែរ ហើយក៏ជាកន្លែងដែលសហរដ្ឋអាមេរិកនិយាយដូចនាគ។ បន្ទាប់មក យ៉ូណាសប្រកាសការព្រមានចុងក្រោយដល់ពិភពលោក ជានិមិត្តរូបនៃអ្នកទាំងឡាយដែលបានរស់ឡើងវិញជាមួយម៉ូសេ និងអេលីយ៉ានៅឆ្នាំ ២០២៤។ ព្រលឹងទាំងនោះបានស្លាប់នៅតាមផ្លូវនៃស្ញេជុំម និងអេសើព្ទ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញជាកងទ័ពដ៏ខ្លាំងក្លារបស់អេសេគាល។ នៅពេលពួកគេរស់ឡើងវិញ ពួកគេក្លាយជាទីសម្គាល់របស់យ៉ូណាស ពីព្រោះគាត់តំណាងឲ្យអ្នកទាំងឡាយដែលបានស្លាប់ ហើយត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ ដើម្បីប្រកាសសារចុងក្រោយដល់នីនវេ។ យ៉ូណាសនៅក្នុងពោះត្រីធំ ដានីយ៉ែលនៅក្នុងរូងសត្វតោ យ៉ូហាននៅក្នុងឆ្នាំងប្រេងកំពុងពុះ តំណាងឲ្យមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់នាក់ ដែលបានឆ្លងកាត់សេចក្តីស្លាប់ និងការរស់ឡើងវិញជានិមិត្តរូប។ ការចាក់ប្រេងតាំងនៅ 9/11 រហូតដល់ការរស់ឡើងវិញនៃកងទ័ពដ៏ខ្លាំងក្លារបស់អេសេគាល តំណាងឲ្យបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់។

> ពួកផារិស៊ី ព្រមទាំងពួកសាឌូស៊ី ក៏បានមក ហើយល្បងលព្រះអង្គ ដោយសូមឲ្យទ្រង់បង្ហាញទីសម្គាល់ពីស្ថានសួគ៌ដល់ពួកគេ។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលឆ្លើយទៅពួកគេថា៖ «នៅពេលល្ងាច អ្នករាល់គ្នានិយាយថា ‘អាកាសធាតុនឹងល្អ’ ពីព្រោះមេឃក្រហម។ ហើយនៅពេលព្រឹកថា ‘ថ្ងៃនេះអាកាសធាតុនឹងអាក្រក់’ ពីព្រោះមេឃក្រហម ហើយងងឹតគ្រប។ ឱ ពួកមនុស្សលាក់ពុតអើយ អ្នករាល់គ្នាចេះវិនិច្ឆ័យទ្រង់ទ្រាយនៃមេឃ ប៉ុន្តែមិនអាចវិនិច្ឆ័យទីសម្គាល់នៃសម័យកាលទេឬ? ជំនាន់អាក្រក់ ហើយផិតក្បត់មួយ ស្វែងរកទីសម្គាល់ ប៉ុន្តែគ្មានទីសម្គាល់ណាមួយនឹងត្រូវប្រទានឲ្យវាឡើយ លើកលែងតែទីសម្គាល់របស់ហោរាយ៉ូណាសប៉ុណ្ណោះ»។ រួចទ្រង់ក៏ចាកចេញពីពួកគេ

> ហើយយាងទៅ។ ម៉ាថាយ 16:1–4។

អព្ភូតហេតុដ៏កំពូលគឺការប្រោសឡាសារឲ្យរស់ឡើងវិញ។

> «ក្នុងការពន្យារមិនទៅរកឡាសារ
> គ្រិស្តមានគោលបំណងនៃព្រះគុណចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលមិនបានទទួលទ្រង់។
> ទ្រង់នៅស្ងៀមមួយរយៈ ដើម្បីថា ដោយការប្រោសឡាសារឲ្យរស់ពីស្លាប់
> នោះទ្រង់អាចប្រទានភស្តុតាងមួយទៀតដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដែលរឹងរូស
> និងមិនជឿ ថាទ្រង់ពិតជា «ការរស់ឡើងវិញ និងជីវិត» មែន។
> ទ្រង់មិនចង់បោះបង់សេចក្តីសង្ឃឹមទាំងអស់ចំពោះប្រជាជននោះឡើយ
> គឺចំពោះចៀមក្រីក្រ ដែលវង្វេងនៃវង្សអ៊ីស្រាអែល។
> ព្រះទ័យរបស់ទ្រង់កំពុងខ្ទេចខ្ទាំដោយសារការមិនប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ។
> ដោយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានមានបំណងប្រទានភស្តុតាងមួយទៀតដល់ពួកគេ
> ថាទ្រង់ជាអ្នកស្តារឡើងវិញ គឺព្រះអង្គតែមួយគត់ដែលអាចនាំជីវិត
> និងអមតភាពឲ្យលេចច្បាស់មកបាន។
> នេះនឹងជាភស្តុតាងមួយដែលពួកសង្ឃមិនអាចបកស្រាយខុសបានឡើយ។
> នេះហើយជាមូលហេតុនៃការពន្យាររបស់ទ្រង់ក្នុងការទៅកាន់បេថានី។
> អព្ភូតហេតុដ៏កំពូលនេះ គឺការប្រោសឡាសារឲ្យរស់ឡើងវិញ
> ត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីបោះត្រារបស់ព្រះលើកិច្ចការរបស់ទ្រង់
> និងលើការអះអាងរបស់ទ្រង់អំពីទេវភាព»។ The Desire of Ages, 528, 529.

ព្រះគ្រិស្តបានពន្យារពេល មុនពេលទ្រង់ប្រោសឡាសារឲ្យរស់ឡើងវិញ
ហើយឡាសារមិនត្រឹមតែជាអព្ភូតហេតុ «ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត» ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាត្រា
«បិទបញ្ចប់» លើកិច្ចការរបស់ព្រះផងដែរ។ ក្នុងអត្ថបទនោះ
ទីសម្គាល់របស់យ៉ូណាសគឺជាទីសម្គាល់តែមួយគត់សម្រាប់ជំនាន់ក្បត់ផិត និងអាក្រក់។
សារៈសំខាន់គឺត្រូវយើញថា
ពេលវេលានៃដំណើរការបោះត្រានោះមានលក្ខណៈជាក់លាក់យ៉ាងខ្លាំង។
នៅក្នុងអត្ថបទដែលយើងកំពុងពិចារណា ដែលឈ្មោះរបស់ពេត្រុសត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ
នោះបានប្រាប់យើងថា ចាប់តាំងពីពេលនោះមក
ព្រះយេស៊ូវបានចាប់ផ្តើមបើកសម្តែងថា ទ្រង់ត្រូវតែត្រូវគេប្រគល់ទៅស្លាប់
ប៉ុន្តែនៅក្នុងខចុងក្រោយ ម៉ាថាយបានកត់ត្រាថា
«នោះទ្រង់បានបង្គាប់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ឲ្យកុំប្រាប់នរណាម្នាក់ថា
ទ្រង់ជាព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រិស្តឡើយ»។ បន្ទាប់មក ក្នុងខបន្ទាប់ភ្លាមៗ
គាត់បានកត់ត្រាថា «ចាប់តាំងពីពេលនោះមក
ព្រះយេស៊ូវបានចាប់ផ្តើមបង្ហាញដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ថា
ទ្រង់ត្រូវតែទៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយរងទុក្ខជាច្រើនពីពួកចាស់ទុំ ពួកសង្ឃធំ
និងពួកអាចារ្យ ហើយត្រូវគេសម្លាប់ ហើយនៅថ្ងៃទីបី
ទ្រង់ត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ»។

អត្ថបទនេះចាប់ផ្តើមដោយព្រះយេស៊ូវទ្រង់សួរថា មនុស្សទាំងឡាយគិតថាទ្រង់ជានរណា
ហើយបន្ទាប់មកក៏មានសំណួរបន្ថែមមួយ ដែលទ្រង់បានសួរពួកសិស្សថា
ពួកគេគិតថាទ្រង់ជានរណា។

> ពេលព្រះយេស៊ូវយាងមកដល់ស្រុកកេសារា ភីលីព្ទី ទ្រង់បានសួរពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ថា៖
> «មនុស្សទាំងឡាយនិយាយថា ខ្ញុំ ជាបុត្រមនុស្សនេះ ជាអ្នកណា?» ពួកគេទូលថា៖

«អ្នកខ្លះថា ទ្រង់ជាយ៉ូហាន បាទីស្ទ; អ្នកខ្លះថា អេលីយ៉ាស;
ហើយអ្នកផ្សេងទៀតថា យេរេមា ឬម្នាក់ក្នុងពួកហោរា»។
ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ «ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាវិញ ថាខ្ញុំជាអ្នកណា?»
ម៉ាថាយ 16:13–15។

នៅពេលពេត្រុសឆ្លើយតប គាត់បានសម្គាល់ថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះគ្រីស្ទ និងជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ ពាក្យ «គ្រីស្ទ» គឺជាពាក្យក្រិកសម្រាប់ពាក្យហេព្រើរ «មេស្ស៊ី»។ ព្រះយេស៊ូវបានលើកសំណួរអំពីថា ទ្រង់ជានរណា ហើយនាំសិស្សទាំងឡាយឲ្យឈានទៅដល់សេចក្តីពិតថា ទ្រង់គឺជាមេស្ស៊ី ប៉ុន្តែភ្លាមៗនោះទ្រង់បានប្រាប់ពួកគេថា មិនត្រូវប្រាប់មនុស្សណាម្នាក់ឡើយ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមក ទ្រង់បានចាប់ផ្តើមបង្រៀនថា ទ្រង់នឹងបំពេញផ្លូវសម្គាល់ទាំងម្ភៃបីនៅក្នុងជំពូកបីចុងក្រោយនៃម៉ាថាយ ប៉ុន្តែដោយសេចក្តីចាំបាច់ សេចក្តីពិតដែលពាក់ព័ន្ធនឹងព្រះគ្រីស្ទ ត្រូវតែបានបើកសម្ដែងឡើងជាបន្តបន្ទាប់មួយជំហានម្ដងៗ។

យើងនឹងបន្តសញ្ញាសម្គាល់មេស្ស៊ីទាំងនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

ពន្លឺអាល់ហ្វានៃទេវតាទីបី

«នៅរដូវស្លឹកឈើជ្រុះ ឆ្នាំ 1846
យើងបានចាប់ផ្តើមគោរពថ្ងៃសប្ប័ទតាមព្រះគម្ពីរ ហើយបង្រៀន
និងការពារថ្ងៃនោះ។
ការយកចិត្តទុកដាក់របស់ខ្ញុំត្រូវបានបង្វែរមកកាន់ថ្ងៃសប្ប័ទជាលើកដំបូង
ខណៈដែលខ្ញុំកំពុងទៅសួរសុខទុក្ខនៅ New Bedford, Massachusetts
នៅដើមឆ្នាំដដែលនោះ។ នៅទីនោះ ខ្ញុំបានស្គាល់ Elder Joseph Bates
ដែលបានទទួលយកជំនឿអំពីការយាងមកវិញតាំងពីដំបូង
ហើយជាអ្នកធ្វើការយ៉ាងសកម្មក្នុងបុព្វហេតុនោះ។ Elder B.
កំពុងកាន់តាមថ្ងៃសប្ប័ទ ហើយបានទទូចអំពីសារៈសំខាន់របស់វា។
ខ្ញុំមិនបានយល់ថាវាមានសារៈសំខាន់ទេ ហើយគិតថា Elder B.
មានកំហុសក្នុងការផ្តោតលើបញ្ញត្តិទីបួន
លើសជាងបញ្ញត្តិទាំងប្រាំបួនផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យខ្ញុំឃ
ើញទិដ្ឋភាពមួយអំពីទីសក្ការៈនៅស្ថានសួគ៌។
ព្រះវិហាររបស់ព្រះត្រូវបានបើកនៅស្ថានសួគ៌
ហើយខ្ញុំត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញហិបរបស់ព្រះ ដែលគ្របដោយកៅអីនៃព្រះគុណ។
ទេវតាពីរអង្គឈរនៅចុងនីមួយៗនៃហិប
ដោយលាតស្លាបរបស់ពួកគេគ្របលើកៅអីនៃព្រះគុណ ហើយបែរមុខទៅរកវា។
ទេវតាដែលអមជាមួយខ្ញុំបានប្រាប់ខ្ញុំថា ទាំងនេះតំណាងឲ្យពួកមេឃស្ថានទាំងអស់
ដែលកំពុងមើលទៅកាន់ក្រឹត្យវិន័យបរិសុទ្ធដោយសេចក្តីគោរពកោតខ្លាច
ព្រោះក្រឹត្យវិន័យនោះត្រូវបានសរសេរដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ។
ព្រះយេស៊ូវបានលើកគម្របនៃហិបឡើង ហើយខ្ញុំបានឃើញផ្ទាំងថ្ម
ដែលលើពួកវាមានការសរសេរបញ្ញត្តិទាំងដប់។ ខ្ញុំមានការអស្ចារ្យយ៉ាងខ្លាំង
ពេលខ្ញុំបានឃើញបញ្ញត្តិទីបួនស្ថិតនៅកណ្ដាលជាក់ស្តែងនៃបញ្ញត្តិទាំងដប់
ដោយមានពន្លឺស្រាលមួយជារង្វង់ព័ទ្ធជុំវិញវា។ ទេវតាបានមានបន្ទូលថា៖
"វាជាបញ្ញត្តិតែមួយគត់ក្នុងចំណោមទាំងដប់
ដែលកំណត់បញ្ជាក់អំពីព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ ផែនដី

និងរបស់ទាំងអស់ដែលនៅក្នុងនោះ។ នៅពេលដែលគ្រឹះនៃផែនដីត្រូវបានដាក់ឡើង នោះគ្រឹះនៃថ្ងៃសប្ប័ទក៏ត្រូវបានដាក់ឡើងដែរ។" Testimonies, volume 1, 75.»

ពន្លឺអូមេហ្គានៃទេវតាទីបី

«អ្នកដែលមានសាមគ្គីភាពជាមួយព្រះ
ដើរក្នុងពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យនៃសេចក្ដីសុចរិត។
ពួកគេមិនបង្អាប់ព្រះអង្គប្រោសលោះរបស់ខ្លួន
ដោយបង្ខូចផ្លូវរបស់ខ្លួននៅចំពោះព្រះឡើយ។
ពន្លឺស្ថានសួគ៌ចែងចាំងមកលើពួកគេ។
នៅពេលពួកគេខិតជិតដល់ចុងបញ្ចប់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោកនេះ
ចំណេះដឹងរបស់ពួកគេអំពីព្រះគ្រីស្ទ និងអំពីទំនាយទាំងឡាយដែលទាក់ទងនឹងព្រះអង្គ
កើនឡើងយ៉ាងខ្លាំង។ ពួកគេមានតម្លៃតកំណត់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះ;
ពីព្រោះពួកគេមានឯកភាពជាមួយព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ។ ចំពោះពួកគេ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានសោភ័ណភាព និងភាពគួរឲ្យស្រឡាញ់លើសអ្វីទាំងអស់។
ពួកគេឃើញសារៈសំខាន់របស់វា។ សេចក្ដីពិតត្រូវបានបើកសម្ដែងដល់ពួកគេ។
គោលលទ្ធិនៃការយាងមកជាមនុស្សត្រូវបានគ្របដណ្ដប់ដោយរស្មីទន់ភ្លន់មួយ។
ពួកគេឃើញថា ព្រះគម្ពីរគឺជាកូនសោដែលបើកអាថ៌កំបាំងទាំងអស់
និងដោះស្រាយការលំបាកទាំងអស់។ អ្នកដែលមិនស្ម័គ្រចិត្តទទួលពន្លឺ
ហើយដើរក្នុងពន្លឺ នឹងមិនអាចយល់អាថ៌កំបាំងនៃការគោរពព្រះបានឡើយ
ប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនបានស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការលើកឈើឆ្កាងឡើង
ហើយដើរតាមព្រះយេស៊ូវ នឹងឃើញពន្លឺនៅក្នុងពន្លឺរបស់ព្រះ»។ The Southern Watchman, April 4, 1905.